

Arrest

nr. 93 163 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2012 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 6 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 20 januari 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest nr. 58 903 van 30 maart 2011.

Op 2 mei 2011 wordt tegen dit arrest cassatieberoep ingesteld bij de Raad Van State. De Raad van State bevindt dit beroep niet-toelaatbaar bij beschikking nr. 7037 van 9 juni 2011.

Op 19 juli 2011 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de verzoekende partij waarin zij aangeeft instructies te zullen geven voor de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 7 juni 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

*E.H., A. (...) (R.R.: (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)1975
adres: (...)*

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij T.(...) bvba, d.d. 16.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 19.07.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 10.11.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van de artikelen 7 en 8 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd.

Voorts oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij, waaronder ook het aanvoeren van de schending van het 'continuïteitsbeginsel', lijkt bijgevolg niet dienstig.

Evenmin verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Het is redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest met nummer 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrest met nummer 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.

Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Tot slot laat de verzoekende partij na de schending van het evenredigheidsbeginsel in concreto uit te werken.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 september 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in het door haar aangevoerde middel, namelijk de schending van het gelijkheidsbeginsel.

2.3 Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde enig middel het volgende uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.² [² S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 148.]

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³ [³ S. BOUCKAERT, o.c., 149.]

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴ [⁴ I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150.]

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De Staatssecretaris antwoordt niet op de door verzoeker ingeroepen middelen.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 2.8 B van de richtlijn van 19 juli 2009.

Met andere woorden wordt in één en dezelfde beslissing gezegd dat de richtlijn van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is en anderzijds wordt er inhoudelijk op geantwoord. Meer nog, de Staatssecretaris geeft enkel een antwoord op het in de aanvraag ingeroepen criterium 2.8 B. Enerzijds zegt de Staatssecretaris dat het niet als grond voor regularisatie kan aanvaard worden en in de volgende paragraaf wordt er enkel op criterium 2.8 B geantwoord. De staatssecretaris spreekt zichzelf dan ook tegen. Evenwel kan niet uit de beslissing afgeleid worden dat op de argumentatie zoals ontwikkeld door verzoeker in het kader van zijn aanvraag op grond van art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980 geantwoord werd. De burger mag er tevens van uitgaan dat wanneer de overheid richtlijnen uitvaardigt en deze op zeer duidelijke manier aan de burger communiceert, zoals de overheid dit gedaan heeft met de richtlijn van 19 juli 2009, dat de burger er zich op kan steunen en dat de Staatssecretaris deze niet kan naast zich kan neerleggen. Zulks schendt het principe van de continuïteit van het bestuur.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan., noch minder heeft de Staatssecretaris hierop geantwoord.

Verzoeker werpt op dat in casu het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Hoewel de Raad van State de richtlijn van 19.07.2009 vernietigd heeft, is de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid Dhr. Melchior Wathélet deze richtlijn blijven toepassen.

Thans is er een nieuwe Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Mevr. Maggy De Block, welke in haar beslissing dd. 15.02.2012 de richtlijn van 19 juli 2009 vernoemt, maar niet antwoordt op de ingeroepen criteria, in het bijzonder het ingeroepen art. 2.8A van de richtlijn.

In die zin is er een ongelijkheid tussen de personen welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatssecretaris Wathelet en deze welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatssecretaris De Block.

Aan deze ongelijkheid treft verzoeker geen schuld, zodat de lange tijd waarop verzoeker diende te wachten op een antwoord op zijn aanvraag geenszins aan verzoeker kan verweten worden.

De Staatssecretaris geeft een beperkte opsomming van de documenten door verzoeker ingediend en uit deze documenten blijkt duidelijk het onafgebroken verblijf van 5 jaar alsmede de lokale verankering van verzoeker. De Staatssecretaris stelt dat verzoeker verwijst naar lokale verankering, doch zegt niets over art. 2.8 A van de richtlijn van 19 juli 2009. Zulks schendt het gelijkheidsbeginsel in vergelijking met de indieners welke wel tijdig een antwoord gekregen hebben.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift, onder meer, aanvoert dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 alsnog dient te worden toegepast daar het een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt dat “*de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid Dhr. Melchior Wathelet deze richtlijn (is) blijven toepassen*” terwijl “*een nieuwe Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Mevr. Maggy De Block, (...) niet antwoordt op de ingeroepen criteria, in het bijzonder het ingeroepen art. 2.8A van de richtlijn*”. De Raad stelt daarbij vast dat het desbetreffende betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de manier waarop zij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris met de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is omgegaan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om

gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het desbetreffende betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde (onderdeel van het) enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de toenmalige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dan wel dat andere vreemdelingen wel geregulariseerd zouden zijn op basis van een vernietigde instructie.

2.5 Wat betreft het overige betoog van de verzoekende partij in het door haar aangevoerde middel, namelijk de schending van het gelijkheidsbeginsel, zodat zij hierbij dan ook in het geheel voorbijgaat aan, noch ingaat op, voormelde in de beschikking aangevoerde gronden betreffende het aangevoerde middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, dan wel weerlegt. Het loutere betoog van de verzoekende partij te volharden in het door haar aangevoerde middel, namelijk de schending van het gelijkheidsbeginsel, kan aldus bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond hieromtrent, alsmede de overige erin opgenomen gronden.

2.6 Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen gronden aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat zowel een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET